

se byly lišily od úmyslů tohoto třetího (naopak), musí i řešení ohledně všech býti stejné. Proto platí pro civilní soud závaznost trestního rozsudku shora uvedeného i v poměru k S-ovi. Kdyby tedy rozbor věci v civilním procesu vedl k opačnému výsledku, než v trestním řízení, nesmělo by se k němu přikročiti, může však býti předsevzat, když vede k výsledku stejnému, neboť tím bude žalujícím jen ukázáno, že se jim nekřivdí.

Čís. 6404.

Jde o smlouvu odvážnou, přislíbil-li advokát pozůstalosti advokáta odměnu za poskytnutou mu možnost převzít klientelu z kanceláře zemřelého advokáta.

(Rozh. ze dne 26. října 1926, Rv I 268/26.)

Žalovaní advokáti Dr. S. a Dr. Č. koupili od pozůstalosti po advokátu Dr. H-ovi jeho advokátní kancelář za 100.000 Kč, které zaplatili, a zavázali se kromě toho vypláceti pozůstalosti po 5 let 20% z čistých palmárních účtů od klientů převzatých z kanceláře po Dru H-ovi, nejméně však ročně 10.000 Kč, splatných ve dvou lhůtách ročně. Poněvadž žalovaní dosud splatné tři pololetní lhůty nezapravili, domáhala se na nich žalující pozůstalost zaplacení 15.000 Kč. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po stránce právní spatřují dovolatelé nesprávné posouzení věci v tom, že odvolací soud dospěl právě tak jako první soudce k závěru, že nebyl dovolateli prokázán žádný z důvodů uvedených jimi na důkaz neplatnosti smlouvy podle § 871 obč. zák., a že odvolací soud dospěl k názoru, že námitky zkrácení přes polovici obecné ceny podle ustanovení § 934 obč. zák. nelze v tomto případě vznésti, poněvadž jde o smlouvu odvážnou. Pokud se týče otázky neplatnosti smlouvy podle § 871 obč. zák., neprovádějí dovolatelé dovolání podle zákona, neboť nevycházejí při tom ze skutkového podkladu odvolacím soudem zjištěného, nýbrž opakují skutkový přednes, který odvolací soud srovnale se soudem první stolice nemá za dokázaný. Pokud dovolatelé brojí proti právnímu názoru soudů nižších stolic, že v případě tomto jde o smlouvu odvážnou, a že tedy nelze vznésti námitky zkrácení přes polovici obecné ceny, není odvolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. opodstatněn. Dovolatelům šlo při ujednání sporné smlouvy v podstatě o to, aby převzetím klientů z kanceláře zemřelého Dra H-a — což nesprávně nazývají koupí klientely — rozšířili okruh své klientely a tím zvýšili výnosnost své advokátní kanceláře. Při tom však dovolatelé přehlédli, že zde nejde o živnostenský podnik, jehož výnosnost ani při změně majitele nepodléhá značnějšímu kolísání a předem může býti oceněna, ježto zákazníci hledí zpravidla pouze na jakost zboží, nýbrž, že jde o kancelář advokátní, jejíž výnosnost přede-

vším závisí na důvěře klientů v advokáta, tudíž zajisté na činiteli, který se předem nedá nijak zjistiti. Přislíbili-li tedy dovolatelé žalující pozůstalosti odměnu za poskytnutou jim možnost převzít klientelu z kanceláře zemřelého Dra H-a, očekávající vyšší výnosnost, jež byla však závislá na činiteli úplně nejistém, dlužno přisvědčiti soudům nižších stolic, že strany uzavřely smlouvu, jejíž odvážnou povahu nelze popřít (§ 1267 obč. zák.). Při smlouvách takových nemá však místa dle § 1268 obč. zák. právní prostředek pro zkrácení přes polovici ceny. Byla-li strana žalující obohacena, stalo se tak na základě smlouvy s ní učiněné, kterou podle zjištění nižších stolic úplně splnila a nelze tedy ani mluvit o bezdůvodném obohacení.

Čís. 6405.

Mimořádně prudké zastavení vozu pouliční dráhy, jímž utrpěl cestující úraz, jest příhodou v dopravě podle §u 1 zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

Náhlé objevení se automobilu před vozem pouliční dráhy nelze po případě považovati za vyvíňovací důvod podle §u 2 zák. Cestujícímu, utrpěvšímu úraz, nelze přičítati za zavinění, že stál na plošině, ač uvnitř vozu bylo s dostatek místa.

Předpis §u 46 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., vztahuje se i na prostor před křižovatkou a to na takovou vzdálenost, by řidič mohl ihned zastaviti v nebezpečném prostoru samotné křižovatky.

(Rozh. ze dne 26. října 1926, Rv I 458/26.)

Vůz pouliční elektrické dráhy žalované společností prudce zastavil, by zabránil srážce s automobilem, jenž mu vjel na křižovatce do dráhy. Při prudkém zastavení vozu pouliční dráhy byl žalobce, stojící na plošině, poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody, jež uplatňoval žalobce proti společnosti pouliční dráhy, majitelce automobilu Alžbětě K-ové a řidiči automobilu Karlu J-ovi, neuznal procesní soud první instance důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal, že žalobní nárok jest důvodem po právu.

Důvody:

Soud dovolací neshledává správným názor soudu odvolacího, že nejde zde o příhodu v dopravě a že proto první žalovaná za úraz žalobců neodpovídá. Jest sice správným, že povaha provozu pouliční dráhy nese to sebou, že vyskytuje se u pouliční elektrické dráhy nutnost, by zastavila případně mimo zastávku a že proto takovéto zastavení samo o sobě ještě nelze považovati za úchytku od pravidelného provozu a tím za příhodu v dopravě. Při tom však nelze přehlédnouti, že takovéto i v pravidelném provozu se vyskytující zastavení vozu pouliční dráhy cestujícími obsazeného jest příhodou v dopravě, když se stane mimořádně prudce,